

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-4199/22
13.02.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Марије Марковић, председника већа, Зорице Радаковић и Данијеле Марић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Мирољуб П. Стојановић, адвокат из Београда, против туженог НЗТ „ББ“ ДОО ..., чији је пуномоћник Јасминка Денић, адвокат из Тополе, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П1.бр.25/22 од 24.05.2022. године, по одржаној главној јавној расправи пред другостепеним судом, дана 13.02.2023. године, донео је и јавно објавио дана 20.02.2023. године,

П Р Е С У Д У

1. УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П1.бр.25/22 од 24.05.2022. године.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиоца „АА“ из ..., Општина ..., којим је тражио да се као незаконито поништи решење туженог број 1607/2019 од 08.10.2019. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, способностима и радном искуству, у року од 8 дана од дана пријема отправке пресуде.

3. Обавезује се тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.750,00 динара, у року од 8 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П1.бр.25/22 од 24.05.2022, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог број 1607/2019 од 08.10.2019. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, као незаконито, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, способностима и радном искуству. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове овог поступка у износу од 98.250,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да је жалба основана.

Побијана пресуда донета је уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер је изрека пресуде у супротности са датим разлозима и пресуда не садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама.

Како је првостепена пресуда већ једном била укинута, Апелациони суд је ради отклањања битне повреде одредаба парничног поступка и потпуног утврђења чињеничног стања потребног за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца применом одредбе члана 391 став 1 ЗПП укинуо првостепену пресуду и у смислу одредбе члана 383 став 4 ЗПП одлучио да отвори расправу пред другостепеним судом.

Апелациони суд је на расправи одржаној дана 15.03.2022. године поново извео доказе читањем: Уговора о раду број 06/15 од 12.1.2016. године, Уговора о раду број 15-08/16 од 18.8.2016. године, решења о коришћењу годишњег одмора од 15.7.2019. године, извештаја о привременој спречености за рад од 30.8.2019. године, потврде о наступању привремене спречености за рад број 103, упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду од 9.9.2019. године, одговора тужиоца на упозорење од 9.9.2019. године, изјаве „ВВ“ од 12.09.2019. године, записника Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања од 18.9.2019. године, упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду од 20.9.2019. године, одговора тужиоца на упозорење од 20.9.2019. године, решења о отказу Уговора о раду број 1607/19 од 8.10.2019. године, исказа сведока „ВВ“, „ГГ“, „ДД“, „ЂЂ“ датих на записнику о главној расправи пред првостепеним судом од 10.3.2021. године и исказа тужиоца „АА“ из ... и заступника туженог „ЕЕ“ из ..., датих на записнику о главној расправи пред првостепеним судом од 18.9.2020. године, па је савесном и брижљивом оценом сваког доказа засебно и свих доказа као целине, као и на основу резултата целокупног поступка, у смислу члана 8 ЗПП, утврдио:

Да је тужилац запослен код туженог на месту возача камиона од 1.1.2012. године, с тим да је на основу Уговора о раду бр. 15-08/16 од 15.8.2016. године тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време, са пуним радним временом. Одредбом члана 34 наведеног Уговора о раду је уговорено да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то, између осталог, ако неоправдано изостане са посла најмање 2 дана узастопно, док је одредбом члана 35 наведеног Уговора о раду је уговорено да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то, између осталог, ако не поштује дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Тужени има уговор о сарадњи са предузећем „Омиа Венчац“, који се обнавља на годишњем нивоу, а тужилац је 7.7.2019. године, на погону „Омиа Венчац“ имао сукоб са „ЖЖ“, који је управник тог погона. Због наведеног, тужиоцу је, услед повреде радне дисциплине, упућено упозорење пред отказ уговора о раду дана 9.9.2019. године, које је тужилац

примио 16.9.2019. године. Тужиоцу због насталог сукоба са „ЖЖ“ није отказан уговор о раду, али је користио годишњи одмор у трајању од 10 радних дана, о чему је донето решење од 15.7.2019. године, где је наведено да је тужилац обавезан да се јави на посао дана 30.7.2019. године. Утврђено је да је код тужиоца наступила привремена спреченост за рад у периоду од 2.8.2019. године до 31.8.2019. године, због болести, о чему је сачињен извештај ординирајућег лекара 30.8.2019. године, а који извештај је достављен заступнику туженог предузећа 2.9.2019. године. Тужилац је одсуствовао са рада и у периоду од 9.9.2019. године до 8.10.2019. године, о чему није доставио дознаке – извештај о привременој спречености за рад, на који начин би оправдао стој изостанак, због чега му је упућено упозорење пред отказ уговора о раду дана 20.9.2019. године, које је тужилац примио дана 23.9.2019. године. У упозорењу од 20.09.2019. године је наведено да се исто доставља тужиоцу због непоштовања радне дисциплине, а због неоправданог недоласка на посао почев од 9.9.2019. године. Тужилац се на наведено упозорење изјаснио Одговором од 27.9.2019. године, где је наведено да је тужилац „дана 9.9.2019. године звао директора туженог да би га обавестио да ће донети дознаке о својој спречености за рад, али је на то добио одговор да нема више шта да тражи у фирми као запослени-возач и да ће писмено бити обавештен о престанку радног односа, а да дознаке пошаље поштом“. Тужиоцу је отказан уговор о раду на неодређено време решењем туженог бр. 1607/19 од 8.10.2019. године зато што је неоправдано изостао са посла у периоду од 9.9.2019. године до 8.10.2019. године, док у образложењу наведеног решења стоји да се тужилац у периоду од 9.9.2019. године до 8.10.2019. године није јављао на посао код послодавца, као и да је тужиоцу достављено Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд је закључио да је неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се као незаконито поништи решење туженог број 1607/2019 од 08.10.2019. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, способностима и радном искуству.

Наиме, одредбом члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду („Службени гласник РС“, 24/05...95/18) је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то: ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбом члана 34 алинеја 5 Уговора о раду бр. 15-08/16 од 15.8.2016. године, закљученог између тужиоца и туженог, уговорено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако неоправдано изостане са посла најмање 2 дана узастопно. Такође, одредбом члана 35 алинеја 12 Уговора о раду бр. 15-08/16 од 15.8.2016. године, закљученог између тужиоца и туженог, уговорено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то, између осталог, ако не поштује дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Такође, одредбом члана 180 Закона о раду је прописано да је послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1), у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за

давање одговора на упозорење (став 2), упозорење се доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог закона (став 3).

Дакле, Законом о раду, као и Уговором о раду (којим је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време), јасно је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако запослени не поштује дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Наиме, поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада, што подразумева обавезу поштовања радног времена, затим савесно, одговорно и благовремено испуњавање обавеза свог радног места, као и одговарајуће понашање запосленог на раду и у вези са радом, према послодавцу и према осталим запосленима. Следом наведеног, основ за престанак радног односа, у складу са одредбом члана 179 став 1 тачка 8 Закона о раду и у складу са одредбом члана 35 тачка 12 Уговора о раду бр. 15-08/16 од 15.8.2016. године је реализован ако тужилац не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Такође, свест запосленог се цени према објективно испољеним вољним елементима и поступцима, који се очекују од савесног запосленог у нормалном току збивања, што значи да је за законит престанак радног односа неопходно да запослени објективно има сазнање да изостајање са посла води престанку радног односа, а да својим поступањем испољи вољу за наступање ове последице. Имајући у виду наведено, а код чињенице да је у конкретном случају тужилац поступао супротно актима послодавца, те није долазио на посао код туженог да обавља своје радне задатке у периоду од 9.9.2019. године до 8.10.2019. године, да своје одсуство није оправдао медицинском документацијом у смислу извештаја лекара о привременој спречености за рад, да је због наведеног тужени тужиоцу упутио Упозорење у смислу одредбе члана 180 Закона о раду, на које наводе се тужилац изјаснио и обзиром да је тужилац и у Одговору на упозорење (навео да је 9.9.2019. године звао туженог да донесе „дознаке“) и у исказу датом пре судом (навео да је имао намеру да достави „дознаке“) несумњиво потврдио да је био свестан да својим недоласком на рад крши радну дисциплину у смислу одредбе члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду, као и одредбе члана 34 алинеја 5 Уговора о раду и члана 34 алинеја 12 Уговора о раду, то су се неоправданим изостанком тужиоца са посла стекли законски услови да тужени тужиоцу откаже уговор о раду.

Имајући у виду напред наведено, оспорено решење туженог о отказу уговора о раду, по оцени Апелационог суда, је законито. Тужени је у смислу члана 180. Закона о раду тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду на које се тужилац изјаснио, чиме му је омогућено право на одбрану. С обзиром да је отказ уговора о раду законит тужилац нема право да захтева враћање на рад у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

С наведеног, одбијен је тужбени захтев тужиоца као неоснован и одлучено као у ставу 2. изреке ове пресуде.

Одлучујући о трошковима парничног поступка, Апелациони суд је применом одредбе чланова 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ 121/12...37/21) и Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...95/18), обавезао тужиоца да

туженом кога је заступао пуномоћник адвокат, накнади потребне трошкове за вођење ове парнице, у границама постављеног трошковника и то: на име састава одговора на тужбу од стране пуномоћника адвоката износ од 16.500,00 динара, на име таксе за одговор на тужбу износ од 16.500,00 динара, на име заступања од стране пуномоћника адвоката на 4 одржана рочишта за главну расправу пред првостепним судом у износима од по 18.000,00 динара, на име заступања на једном одржаном рочишту на расправи пред другостепним судом у износу од 18.000,00 динара, на име приступа пуномоћника адвоката на једном одложеном рочишту износ од 9.750,00 динара, што све укупно износи 132.750,00 динара и одлучио као у ставу 3. изреке ове пресуде.

**Председник већа – судија
Марија Марковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**